

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 150

Femte Session.

87de Møde.

Mandagen den 13de Maars.

(Fortf.)

Rosenkrantz (forfat): Jeg har ladet Fortiden, med hvad der i den er passeret, gaae forbi mit Blik, men jeg har, idet jeg gjorde dette, ogsaa søgt at skue ind i Fremtiden; jeg har søgt at faae at vide, om jeg virkelig ogsaa, naar jeg tiltraadte denne Adresse med dens Følger og dens Virkninger, vilde føle mig tilfreds med min Afstemning. Jeg er da virkelig kommen til det Resultat — det være nu rigtigt eller urigtigt — at jeg ikke noget Dieblisk vilde føle mig tilfreds dermed. Muligen er min Anskuelse feil, men det er altid en ærlig Sag at have en anden Anskuelse, selv om det er en grundforskjellig, end de Fleste, og det er en ærlig Mandts Pligt at udtale den her, hvor den vil møde megen, ja maaffee overveiende Modstand. Hellere vil jeg, hvor ubehageligt dette end kan være, underkaste mig et Dieblisks Misfjendelse — jeg siger et Dieblisks, thi jeg haaber, at Fremtiden vil overbevise. Mange om det Modsatte, at min Anskuelse nemlig er den rigtige — end hjemslæde denne Misfjendelse med mig selv. Hvis jeg troede, at min Mening havde nogen Vægt i dette Thing, og, dersom jeg troede, at min Røst kunde influere paa Stemmegivningen, vilde jeg ret indstændigt bede det ærede Thing om at lade Sagen beroe paa det Stadium, den nu indtager, og lade den seneste Tids Begivenheder og den Betydning, som deri ligger, træde virkende frem; de ville vistnok bedst medføre de Virkninger, som vi Alle maae ønske for vort Fædreland.

Drejer: Idet jeg tillader mig at under-

støtte det fremkomne Forslag til en Adresse til Hans Majestæt Kongen, skal jeg tillige tillade mig at yttre nogle faa Ord med Hensyn til en Betænkelse, jeg tidligere har havt ved at slutte mig til Forslaget i dets nærværende Form. Jeg er aldeles enig i, at der er den fuldstændigste Grund til bestemt Mistillid til det nuværende Ministerium, og fuldkommen Føie til at indgaae til Hans Majestæt Kongen med Bøn om at omgive sig med Raadgivere, der mere end de nuværende kunne have Folkerepresentationens Tillid; men det har forekommet mig, at det foreliggende Udkast ikke saa ligefremt og aabent, som jeg havde ønsket, udtalte hiin Mening. Men, efterat jeg nu har hørt den Motivering, som den ærede Forslagsstiller har givet, og efterat jeg ved nærmere Overveielse er kommen til den Overbeviisning, at det, som jeg ønskede med stærkere Ord udtrykt, dog utvivlsom ligger i Forslaget, saa har jeg ikke længere Betænkelse ved at slutte mig til samme, og ikke længere noget Dasse om, i alt Fald selv ved Uendlingsforslag, at bidrage til en Forandring i Formen, og jeg skal derfor baade paa det nuværende Trin og ved Sagens endelige Afgjørelse bestemt understøtte og give min Stemme til Bedtagelsen af en Adresse, saaledes formulæret som det foreliggende Udkast.

Kirk: Det forundrer mig tilforladeligt, at en Mand som den næst foregaaende Taler (Rosenkrantz) træder op og siger, at han mangler Duellighed til at bedømme dette Spørgsmaals Afgjørelse, og saa derefter siger, at han har ladet Fortiden passere Revue for sit Blik, og at han deri ikke har øinet noget Feilagtigt, og tilsidst slutter med, at han har Tillid til Regjeringen. (Rosenkrantz: „Den ærede Taler har aldeles misforstaaet mig.“) Netop